

Întoarcerea

Într-o publicație evanghelică duminicală am citit în urmă cu ceva vreme, cuvinte care mi s-au părut demne de păstrat și din care, de aceea, vreau să redau aici unul sau altul. Scriitorul a ajuns să vorbească despre o expresie care astăzi nu mai este folosită, dar care se pare că era frecvent întrebuințată de credincioșii Evului Mediu. Expresia se numea „cotitură”. Credincioșilor de atunci, se spune în articolul respectiv, „era obișnuit să li se spună: Orice început al unei vieți evlavioase este cotitura, iar orice condiție pentru o umblare cordială cu Dumnezeu și pentru o moarte creștină este cotitura. Ea este începutul pentru împăcarea cu Cel etern; ea este scăparea din legăturile deșertăciunii. Ea este o oglindă luminoasă care dă autocunoaștere și o îndrăzneală proaspătă care realizează un nou început. Ea conduce afară din slăbiciunea vieții pur omenești și duce în bucuria urcării la Dumnezeu. Mântuitorul vrea ca această cotitură să fie la noi completă, încât să ne despărțim de toți tovarășii care ne țin tare în distrugere și să experimentăm procesul de a deveni altfel. Cine își începe cotitura indiferent și pe jumătate, aceluia ea îi scapă ca un țipar. Cine o dorește întreagă și hotărât, aceluia ea îi aduce ajutor și mântuire. Cotitura este ceea ce le pretinde predicatorul pocăinței, Ioan Botezătorul, tuturor celor care veneau la el, la Iordan. De cotitură are astăzi nevoie oricine care vrea să fie și să rămână în urmarea lui Isus. Unde reușește cotitura, acolo inima nu mai rămâne un han pentru toată lumea, ci ea devine un templu deasupra căruia este scris: Sfințenie Domnului!” [Exodul 28.36].

Cum spuneam, cuvântul a dispărut, dar niciodată importanța și conținutul său. Am intitulat aceste rânduri „Întoarcere”. Dar „întoarcere” poate că nu redă toată semnificația cuvântului „cotitură”. Așa că noțiunea a fost întregită prin adaosul „a se întoarce către, a reveni”. Întoarcere de la ceva, întoarcere către ceva. „DOMNUL Se va bucura din nou de tine spre bine”, scria în urmă cu milenii bătrânul conducător al poporului pământesc al lui Dumnezeu în ultimul său legământ, „dacă te vei întoarce la DOMNUL Dumnezeuul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău” (Deuteronomul 30.9,10). „Și totuși nu v-ați întors la Mine, zice DOMNUL”, a trebuit să constate multe secole mai târziu profetul Amos la porunca lui Dumnezeu.

Deci, la om este vorba despre faptul că el se întoarce cu hotărâre de la propriile sale căi și se convertește la Dumnezeu. Aceasta așa era pe vremuri, iar astăzi nu este altfel. „Noi toți, ca niște oi, ne-am rătăcit, ne-am întors fiecare *la calea lui*” – acest cuvânt este valabil pentru fiecare din ziua căderii în păcat și pentru fiecare este de atunci necesară întoarcerea. Dar ce trebuie să înțelegem prin „ne-am întors fiecare *la calea lui*”? Se referă numai la calea *păcatului*? Nu cred. Poate să fie și calea propriei onestități și dreptăți, calea propriei strădanii, pentru „a fi mântuit” prin „propria conveniență”, cum a spus Frederic cel Mare. *Ambele căi* duc la pierzare, pentru că și „toate faptele noastre drepte” sunt înaintea lui Dumnezeu „ca o haină mânjită” (Isaia 64.6). Că există o deosebire între omul care își urmează desfrânat propriile instincte și acela care se străduiește să trăiască decent și onorabil, cine s-ar îndoi? Dar această deosebire nu răstoarnă adevărul serios că înaintea lui Dumnezeu „Nu este nici unul drept, *nici unul măcar*”, că „*Toți s-au abătut, au ajuns toți împreună nefolositori*” și că „nu este nici unul care practică bunătatea, nu este *nici unul măcar*” (citește Romani 3.10-12). Realitatea că Dumnezeu „nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi *toți*” (Romani 8.32), că Hristos „a murit pentru *toți*” (2 Corinteni 5.15), dovedește că toți oamenii, ca urmași ai lui Adam cel căzut sunt în moarte și, „pentru că *toți* au păcătuit”, au nevoie de salvarea prin Mielul fără pată al lui Dumnezeu, și anume, prin credință. Pentru că „*fără credință este imposibil să-I fii plăcut*”. (Evrei 11.6.) Acest cuvânt arată clar de ce depinde. Numai prin altceva, și anume, prin completa lepădare de propria comportare, prin renunțarea la toate gândurile proprii despre posibilitatea și calea de mântuire, prin aceea că „*ne întoarcem și devenim ca niște copii*” (Matei 18.3) este posibilă salvarea. Drumul spre Dumnezeu duce peste Golgota. „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”, a spus

Domnul Isus Însuși. Și numai prin faptul că a fost înălțat de pe pământ pe cruce a putut și „va atrage pe *toți* la Sine” (Ioan 12.32). De aceea, cine Îl respinge pe Isus, se exclude singur de la mântuire. Un astfel de om, poate el să fie în rest oricât de bun și de onorabil vrea, comite cel mai mare păcat. El „neglijază *o mântuire așa de mare*”. Cum va scăpa? (compară cu Evrei 2.3). De aceea: întoarcere și revenire.

Te întoarce, hai, revino,
Tu, cel care te-ai pierdut,
Regretând, la Domnul vino,
Sub povara ta căzut.
Vii cum ești, așa-ndrăznește,
Milostiv El te primește.

Te întoarce, azi te-ntoarce
În căminul iubit mult,
în belșug, din golul rece,
În esență, din părut,
Din minciună-n realitate,
Din obscur, în claritate,
Iar din moarte vino-n viață,
Și din lume intră-n rai.

Pentru întoarcere este nevoie de o decizie hotărâtă. Cu cât mai hotărâtă este întoarcerea, cu atât mai bine. Orice lucru făcut pe jumătate Îi este odios lui Dumnezeu. Așa-zisul „fiiu pierdut”, din cunoscuta pildă, sigur nu este o apariție atrăgătoare. Dar apreciem un lucru la el: hotărârea întoarcerii sale. Odată ce și-a venit în fire, pentru acest om n-a mai existat șovăire. El a pornit atunci neîntârziat la drum spre tatăl său, pe care îl părăsise din nechibzuință și aroganță, a cărui avere o irosise. El s-a întors la el așa cum era, cu toată conștientizarea realității, că nu mai avea niciun fel de drept la dragostea tatălui său, iar mărturisirea inimii sale, nu numai a buzelor, a fost:

„Tată,
am păcătuț
împotriva cerului și înaintea ta
și nu mai sunt vrednic
să fiu numit fiul tău.
Fă-mă ca pe unul din argații tăi.”

Astfel s-a întors. Și Cum a fost primit? Să ne imaginăm în încheiere scena.

Pe drum se apropie o figură arătând slabă, sălbătică. Hainele murdare, rupte, pe care le poartă bărbatul, nu mai lasă să se recunoască nicio urmă din distincția de odinioară. În atitudinea sa, în trăsăturile feței sale, nimic nu mai sugerează că este de obârșie nobilă. Arată așa de decăzut, așa de respingător, încât oamenii care mai întind o pomană cerșetorilor obișnuiți, se întorc înfiorați de la acesta și trântesc ușa în fața lui. Dar pe el, după care latră câinii, căruia i se încuie cea mai modestă colibă și din calea căruia oamenii se dau la o parte speriați, - pe el îl așteaptă o inimă. Un om caută cu dor să vadă venirea sa. Acuma a ajuns în vârful colinei. Locul natal părăsit de atât de mult timp stă în fața sa. Ce ochi ager este cel care l-a zărit de la mare depărtare? Ce pas grăbit este cel care îi vine așa de repede în întâmpinare? Cine este cel care îl strânge la piept atât de afectuos pe drumețul zdrențăros, când ajunge la el, care plânge lacrimi de bucurie pe gâtul său, care îi retează mărturisirea bălbăită cu strigătul voios după haina cea mai bună și pregătirea imediată a unui ospăț de bucurie?

Aceasta este primirea celui care se întorcea căit, din partea tatălui său. Și o astfel de primire îl așteaptă pe orice om care se întoarce de pe propriile căi și se aruncă în brațele Celui pe care, cine știe de câte ori, L-a întristat, L-a supărat, da, poate L-a blasfemiat. Cel care se întoarce nu are parte de niciun reproș, numai har și îndurare din partea Dumnezeuului-Mântuitor. Dar omul trebuie să se întoarcă, așa cum trebuie să fie născut din nou, ca să poată să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Aici nu există cârpăceală, nu există lucru făcut pe jumătate. Firea veche este incorijibilă, este pătată de păcat. Ce este vechi trebuie să treacă, totul trebuie să devină nou. Și acest lucru nou îl face Dumnezeu, care „pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim *dreptate a lui Dumnezeu* în El” (2 Corinteni 5.17-21).

Titlul original: „Umkehr”
din *Samenkörner* (Neue Folge 29) 1935, pag. 181-186.